

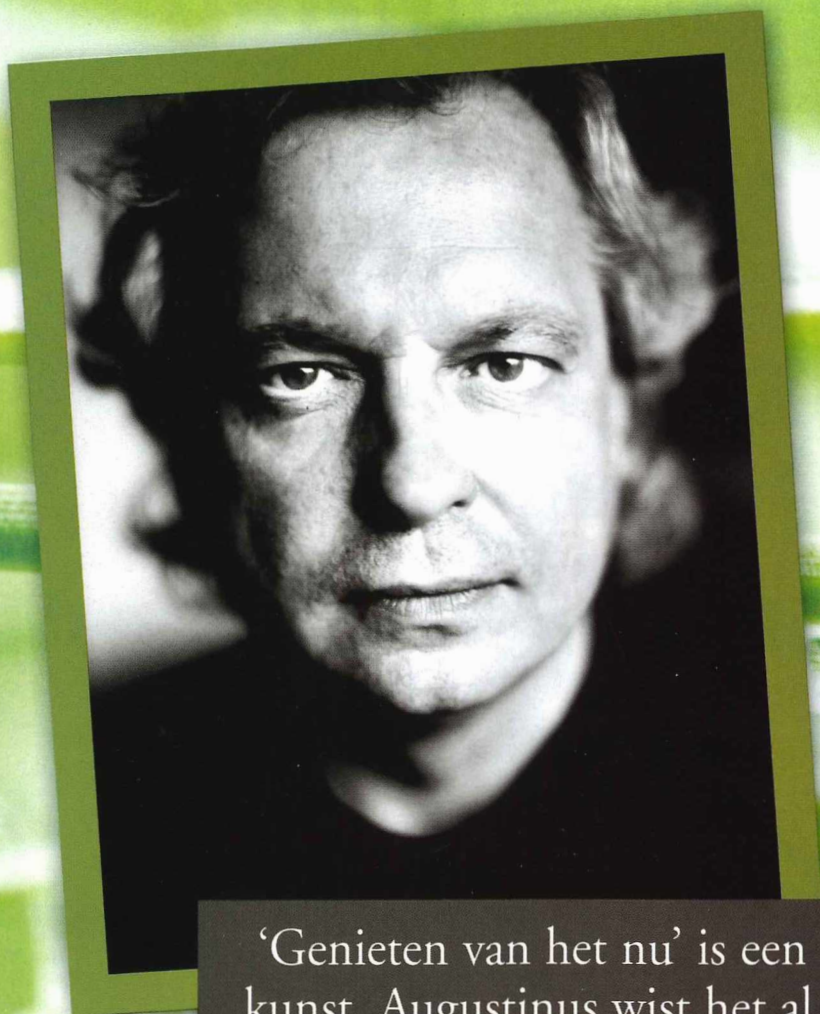
GENIETEN IS OOK - EN VOORAL - BALANS VINDEN.

WETEN DAT JE KUNT TERUGVALLEN OP EEN BLAUWDRUK

DIE ZELDEN WORDT GEWIJZIGD. DAAROM, ELKE MAAND:

DRIE MENSEN OVER WAARIN ZE GELOVEN, WAAROP

ZE HOPEN, WAT HUN BAKENS ZIJN. *Tekst* LIESBETH COOYMANS

‘Genieten van het nu’ is een levenskunst. Augustinus wist het al, het nu is een ogenblik dat nooit voorbij gaat.

Als je daarin slaagt, om alleen en slechts alleen met het nu bezig te zijn, komt de rust aardig in de buurt.

Yesterday is history, tomorrow is a mystery, but today is a gift: that's why they call it: 'Present.'

Pat Donnez (49) is radiomaker en auteur. Vorig jaar publiceerde hij zijn debuutbundel 'Het is een mooi leven (zolang je niet bestaat)'. Zijn eerste kindergedichtenbundel 'Hotemetoten' ligt nu in de boekhandel. Hij werkt momenteel aan een roman. 'Schrijven houdt mij van de straat, zolang als ik werk haal ik mij geen gekke dingen in het hoofd, zoals: waar zal ik dit jaar op vakantie gaan?'

Wat zijn de ankers in uw leven?

Mijn vrienden, meer nog dan mijn geliefden of mijn familie, zijn de kurken waarop ik drijf. Familie kies je niet, naar verluidt. Die heb je te nemen of te laten. Met mijn familie valt het nogal mee. Het zijn overwegend brave mensen. De gangsters kan ik op één hand tellen (*lacht*).

En een geliefde, ach ja, in het beste geval blijft ze een tijdje hangen. Maar tot vrienden ben je voor de rest van je leven veroordeeld. In goede en (vooral) in slechte tijden. Een boezemvriend is iemand waarmee ik een hele avond lang kan zwijgen. En een sigaar roken. Cohiba Lanceros, 19 centimeter sublieme vriendschap.

Kunt u van uzelf zeggen dat u gelukkig bent?

Geluk is ontzettend overschat. Waarom in hemelsnaam, waarom moet je koste wat het kost gelukkig willen zijn? Soms lijkt het wel of de wereld zich wanhopig op die ene vraag stort: 'Hoe word ik gelukkig?' Om te beginnen door je die vraag nooit te stellen. Punt. Daar komen alleen maar ongelukken van. 'Ben je gelukkig?' is een vraag die ik als interviewer nog nooit heb gesteld. Je krijgt dan vaak clichés te horen en het interesseert mij niet. Misschien is ongeluk ook een soort geluk.

Hoe belangrijk is voldoening in uw werk voor uw geluk?

Er is mijn journalistieke werk. De radio, natuurlijk. De lange interviews in 'Titaantjes'. Ik ben er nog niet over uit of ik ze mis. 'Bromberen', de vrijstaat voor de malcontenten. Ontzettend plezierig. En ik schrijf. Poëzie, verhalen, ben met een roman bezig. Het houdt mij van de straat en zolang als ik werk, haal ik mij geen gekke dingen in het hoofd. Zoals: 'Waar zal ik dit jaar met vakantie gaan?'

Wat of wie blijft u drijven?

Zoveel. Ambitie, jawel. Gehoord en gelezen worden, daar doe ik het voor. De passie ook van en voor het onaffe, het onvolmaakte. Wabi Sabi. Dat hebben radio en poëzie met elkaar gemeen. Wat nog? Ik jaag mezelf op om te proberen mooie dingen te maken. Daar heb je geduld en tijd voor nodig. Twee deugden die dezer dagen ontzettend onder druk staan: geduld en tijd. Wat gaat het snééél. We rauschen tegen een duizelingwekkende rotgang op de roetsjbaan van dit amusementspark naar beneden, en voorlopig lijkt niemand ons te willen stoppen. We glijden maar!

Wat of wie inspireert u?

Vanochtend nog: vijf kasseileggers die een pleintje hier verderop aan het aanleggen zijn. Hard labeur. Met de knieën in het kille zand. Geconcentreerd, nauwgezet en ook helemaal op elkaar ingespeeld. Straatchoreografie. Ik heb er een half uur naar staan kijken. Ademloos. Vervolgens kom ik weer thuis, en valt mijn oog op een tekening in 'Vallende Ziekte.' Een graphic novel van David B. Ik zet de radio op en hoor Jackie du Pré op cello en ben verkocht. Op straat fladdert een plasticen tasje van de Carrefour door de lucht en met een beetje geluk

valt er mij op dat moment een dichtregel te binnen. Alles en iedereen kan je inspireren, je moet het gewoonweg zien en willen zien.

Hoe ziet u de maatschappelijke relevantie van uw werk?

Ik maak me daar niet de minste begoochelingen over. Er zijn al genoeg makelaars in meninkjes. Een journalist dezer dagen vult zijn dagen met weinig anders dan zijn meninkje ventileren. Voor of nee, tegen de hoofddoek. Met of zonder de Franstaligen. Ach, ach. Ik ben al blij als een luisteraar mij voor verrot uitscheldt omdat ik op zondag weer baan moet ruimen voor het voetbal. 'Laat je toch niet zo doen,' schrijft die dan. Zo verreikt mijn maatschappelijke relevantie.

Wat maakt u rustig?

Het lijkt poepsimpel, maar 'genieten van het nu' is een levenskunst. De oude kerkvader Augustinus wist het al. Het nu is een ogenblik dat nooit voorbijgaat. Als je daarin slaagt, om alleen en slechts alleen met het nu bezig te zijn, komt de rust aardig in de buurt. Yesterday is history, tomorrow is a mystery, but today is a gift: that's why they call it: 'Present.'

Geloof u ergens in?

Of God bestaat of niet, is volstrekt irrelevant voor mij. Ik weet het niet en daarom noem ik mezelf consequent een agnost. Maar wel eentje van het religieuze soort. We leven met anderen en we zijn verbonden met elkaar, dat wil religie zo'n beetje zeggen. Het gekke is dat poëzie lezen of schrijven heel dicht in de buurt komt van wat in religies bidden wordt genoemd. De psalmen in de bijbel zijn natuurlijk buitenaards mooie verzen.

Is er iets heilig voor u?

Een mening. Ik heb respect voor argumenten, onderbouwde meningen. Vooral als ze regelrecht indruisen tegen de mijne. Geen groter genoegen dan het hartstochtelijk oneens te kunnen zijn met je tegenstrever zonder hem of haar op het gezicht te timmeren. Het houdt oorlog op een afstand.

Volgt u uw hart of uw hoofd?

Hart en hersenen horen bij elkaar. Je moet je emoties niet voor je verstand laten lopen, maar omgekeerd is al even erg. En als het dan toch gebeurt, probeer er dan iets creatiefs mee te doen. Radio maken bijvoorbeeld, of een gedicht schrijven.

INFO

Pat Donnez, 'Hotemetoten. Gedichten voor kinderen en andere grote mensen'. Uitg. De Arbeiderspers (ISBN 978-90-295-6638-4) ►